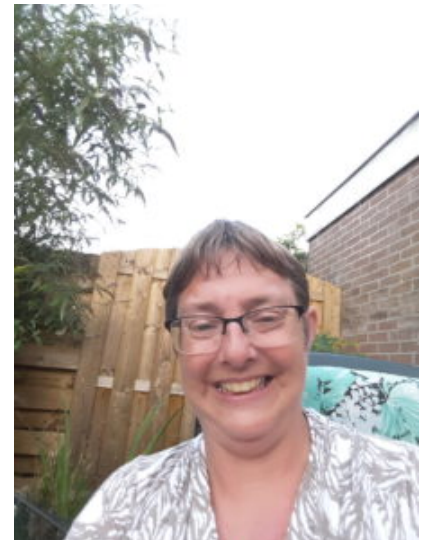

Sandy – Complexe PTSS en chronisch rugpatiënt

“Ik ben Sandy, 44 jaar, getrouwd en moeder van een bonus dochter 26 jaar, een zoon van 19 jaar en nog een dochter van 16 jaar.

En ik heb complexe PTSS en ben chronisch rugpijnpatiënt. Drie jaar geleden ging ik het naar het ziekenhuis voor een niersteenvergruizing. Ik dacht dat het allemaal wel mee viel totdat ik 's nachts bloed plaste. Dit voelde niet goed dus ziekenhuis gebeld en hup naar de eerste hulp.

Ik word opgenomen met een gekneusde nier en de niersteen zat er nog steeds. Ik heb een week in het ziekenhuis gelegen en toen ging ik met een operatieafspraak naar huis.

Ze hadden de urineleider geraakt dus moest een catheter geplaatst worden die twee weken moest blijven zitten. Na 1 dag thuis hield ik het niet meer uit van de pijn. En weer terug naar het ziekenhuis, waar met spoed een CT-scan wordt gemaakt. Er zat nog heel veel gruis in de kom van de nier, dus ik moest weer worden opgenomen.

Na een week werd ik met de ambulance naar een ander ziekenhuis gebracht om daar de tweede operatie te ondergaan. Weer werd de urineleider geraakt dus opnieuw werd een inwendige catheter geplaatst die ook twee weken moest blijven zitten. Ik mocht naar huis. Weer na een dag gebeld want de pijn was niet uit te houden. Weer opgenomen om pijnstillers af te stemmen. Uiteindelijk wordt dit morfine via een injectie.

Een jaar later ben ik drie maanden in een revalidatiecentrum opgenomen geweest. Ik heb er veel geleerd. Daar ontdekten ze dat ik complexe PTSS heb. Nu ben ik onder behandeling van ggz. En de rugpijn is zo erg dat ik alleen het grootste deel van de

dag kan liggen en maximaal 4 uur in mijn rolstoel kan zitten met heel veel pijnstillers en hulp van thuiszorg. Ik kan niet de hele dag wakker blijven en moet heel veel keuzes maken die niet iedereen begrijpt.

Gelukkig is mijn gezin begripvol en zien ze mijn dagelijkse worsteling en vinden ze het jammer en zielig als ik niet mee kan als zij bijvoorbeeld een dagje pretpark doen. Maar ze vergeten mij ook niet en komen regelmatig met lieve cadeautjes en knuffel bij mij. Zonder mijn gezin had ik het niet gered!”